

2. Крадци.

Павелъ и Петко бѣха въ едно отдѣление. Тѣ седѣха на единъ столъ, — единъ до другъ. Никога се не дѣлѣха.

Родителитѣ на тия двѣ дѣца се познаваха. Колко бѣ имъ драго, като виждаха какъ си играятъ мирно.

Въ тѣхното отдѣление имаше едно друго момче — Стефанъ. Това момче не приличаше на двѣтѣ другарчета. То бѣ немирно. Когато Стефанъ зимаше участие въ нѣкоя игра, тя свършваше съ бой. За това странѣха отъ него.

Стефанъ завидѣ на добритѣ другарчета; завидѣ на тѣхната сговорностъ и дружба. Рѣши да ги раздѣли.

Колкото се мжчеше да всѣе раздоръ между тѣхъ, толкова заякваше другарството имъ. Това силно ядосваше Стефана.

Веднажъ той отиде при тѣхъ. Намѣри ги, че си правятъ хвърчило.

— Не е ли по-добрѣ да идемъ на разходка до лозята? каза. — Колко хубаво е врѣмето днесъ!

— Да идемъ, — отвърна Павелъ, — но да питамъ майка си.

— Безъ майчино позволение не смѣя да ходя на далечъ, — додаде Петко.

— Азъ никого не питамъ, — рече Стефанъ. — Малкъ ли съмъ? До година ще бѣда гимназистъ... Да имемъ.... Никой нищо нѣма да ни каже....

И прѣдума ги.